

letech, ode dne doručení platebního příkazu. Promlčení se přetrhuje, použije-li se zákonných prostředků k dobytí poplatků. K tomu náleží i jeho knihovní zajištění. Jisto jest, že jde v souzeném případě o poplatek z převodu z kupní smlouvy několikrát vydražené usedlosti. Příkaz platební byl dodán straně daní povinné dne 19. dubna 1927. Před uplynutím tříleté promlčecí lhůty, dne 18. ledna 1928, bylo na usedlosti zaznamenáno právo zástavní pro tento poplatek v pozemkové knize. Tříleté promlčení přednostního práva počíná odtud znovu a končí dne 18. ledna 1931. Dne 12. ledna 1931, po více než třech letech od dospělosti poplatků, bylo vloženo právo zástavní pro poplatek z převodu. Tento pozdější vklad již dříve zaznamenaného práva zástavního nepůsobí nové přerušení promlčení, nemá jiné právní účinky než dřívější záznam, který nepotřeboval spravení podle § 38 knihovního zákona. Protože, jak již bylo řečeno, promlčení se přetrhuje jen použitím zákonných prostředků k dobytí poplatků a o tom, že jinak byl učiněn pokus k exekučnímu dobytí poplatků, chybí tvrzení eráru, je přednostní právo pro poplatek z převodu následkem uplynutí tří let ode dne knihovního záznamu až ke dni dražby zatížené nemovitosti, t. j. do 30. listopadu 1932 dávno zaniklé. Knihovním záznamem, pokud se týče vkladem, jest pro poplatek z převodu jen běžné knihovní pořadí zachováno. Podle tohoto knihovního pořadí nedosáhne poplatek uspokojení.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Pozdější vklad zástavního práva pro převodní poplatky, pro které již byl povolen záznam práva zástavního nepotřebující spravení podle § 38 písm. c) knih. z., nemá se zřetelem na v y m á h á n í poplatku dále sahající právní účinek než předcházející záznam zástavního práva, třebaže ke vkladu došlo z usnesení exekučního soudu, protože tento vklad nemá účinku ani co do knihovního pořadí, pro které zůstává směrodatným záznam. Tento záznam musí býti respektován také v rozvrhovém řízení a je zřejmé, že by došlo k uspokojení a hotovému zaplacení převodního poplatku i bez oné exekuce vkladem zástavního práva, kdyby jen splatnost převodních poplatků byla při rozvrhovém roku prokázána (čís. 7393 sb.). Z toho je viděti, že onen vklad zástavního práva, třeba cestou exekuční, nelze pokládati za (účinný) prostředek k v y d o b y t í poplatku, protože nemá právní význam a účinek.

Čís. 12735.

Prozatímní opatření jako úkon donucovací moci státní jest omezeno co do své účinnosti na území Československé republiky.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Údaje o tom, že zboží jest patentováno, mohou vzbuditi klamnou představu, že jest patentováno v Československu, zvláště, není-li doloženo, kde jest patentováno a že není patentováno v Československu. V takovém případě jest lhostejno, že zboží jest patentováno v cizozemsku (Německu).

Pro rozpor s dobrými mravy soutěže a pro klamavost jednání stačí náležitosti objektivní, nevyžaduje se, by tu byly i náležitosti subjektivní, vědomí nesprávnosti a úmysl oklamati. Stačí, že počiny jsou jen objektivně závadné a jen, pokud jde o náhradu škody, přichází v úvahu i subjektivní stránka.

(Rozh. ze dne 28. června 1933, R I 595/33.)

Žalobce žaloval žalovanou firmu o zdržení se nekalé soutěže a navrhl povolení prozatímního opatření, jímž žalované firmě a) se zakazuje rozšiřovati letáky, prospekty a vůbec tiskopisy s údaji, že vyrábí koberce patentované, b) se zakazuje tvrzení podobná rozšiřovati ústně zejména prostřednictvím obchodních zástupců, c) ukládá se, aby veškaré letáky, prospekty a vůbec tiskopisy, v nichž je tvrzeno, že vyrábí koberce patentované, složila k soudu, pokud se týče povoluje se navrhomateli, aby tiskopisy tyto dal uschovati způsobem naznačeným v § 259 ex. ř. Soud první stolice zamítl návrh na povolení prozatímního opatření, rekursní soud prozatímní opatření povolil. Důvod y: Zákon proti nekalé soutěži ze dne 15. července 1927 čís. 111 sb. z. a n. nemá předpisů o povolení prozatímních opatření ve sporech nekalé soutěže se týkajících. Jest tudíž užití předpisů exekučního řádu uvedených v § 381 ex. ř. a násl. Podle těchto předpisů podmínkou pro povolení prozatímního opatření jest osvědčení jednak nároku (§ 389 ex. ř.), jednak jeho ohrožení (§ 381 čís. 2 ex. ř.). Pokud se týče požadavku osvědčení nároku nestačí ve věcech nekalé soutěže, že žalující strana podala výslechem předzvědníků osvědčení, jak v napadeném usnesení blíže jest uvedeno, nýbrž jest zkoumati také se zřetelem na ustanovení §§ 1 a 2 zák. o nekalé soutěži, zda jednání žalované strany shora uvedenými předzvědníky osvědčené jest v rozporu s dobrými mravy a zda jest jednáním klamavým a způsobilým poškoditi soutěžitele. Žalující strana v návrhu tvrdila, že koberce vyráběné stranou žalovanou pod názvem »Chepaleum« nejsou patentované, a nabídla o tom osvědčení zprávu patentního úřadu. Ježto žalovaná strana ve svém vyjádření o prozatímním opatření vůbec nepopřela, že »Chepaleum« není v Československé republice patentováno, a její předzvědník pouze podal osvědčení o udělení patentu v Německu, nebylo potřebí, aby další osvědčení o tom, že »Chepaleum« není patentováno v Československé republice, bylo podáno a prováděno, neboť za daného stavu věci vzhledem k tomu, co shora uvedeno, žalující stranou bylo dostatečně osvědčeno, že »Chepaleum« v Československu patentováno není. Tomu nasvědčují i pozdější údaje strany žalované a zpráva patentního úřadu ze dne 19. října 1932. Není pochyby o tom, že u zákazníků, třeba by to byli obchodníci a právě, jsou-li to obchodníci, mohou údaje v tiskopisech a ústní údaje obchodními zástupci strany žalované o tom, že »Chepaleum« je patentované, zvláště když není doloženo, kde je patentováno a že není patentováno v Československu, vzbuditi klamnou představu o tom, že Chepaleum je patentováno v Československu, neboť podle patentního zákona musí každý, kdo chce na zdejším území užívatí pro své zboží označení

»patentované«, dáti si je patentovati u československého patentního úřadu a jest proto jen to zboží pokládati za správně jako »patentované« označené, které u tohoto patentního úřadu je patentováno; jest proto lhostejno, že a zda má žalovaná strana »Chepaleum« patentováno v Německu, zvláště když v jejich tiskopisech a údajích učiněných obchodními zástupci výslovně zmínka o patentování v Německu se nestala. Za tohoto stavu věci jest soud rekursní toho názoru, že šlo při označování koberců strany žalované o jednání klamavé, způsobilé poškoditi žalující stranu jako soutěžitele, že označování to bylo také v rozporu s dobrými mravy a že žalovaná strana věděla pokud se týče vědění musila, že takové označování jest způsobilé poškoditi soutěžitele. Soud rekursní pokládá proto nárok žalující strany, pokud se tkne označování koberců stranou žalovanou pod značkou »Chepaleum« vyráběných »jako patentované« za osvědčený. Z povahy věci pak vyplývá, že z dalšího pokračování v označování koberců žalované strany »jako patentovaných« hrozí žalující straně škoda nenahraditelná, neboť takové jednání bylo by s to konkurenční schopnost výrobků strany žalující u zákazníků, kteří, jak přirozeno, vždy dávají přednost zboží v tuzemsku patentovanému, vážně ohroziti, ne-li úplně ochromiti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Námítka stěžovatelky, že nelze mluvit o údajích klamavém, an jí byl udělen patent v Německu, byla již vyvrácena rekursním soudem a stěžovatelka se poukazuje v tomto směru na příslušné odůvodnění napadeného usnesení. Stěžovatelka jest na omylu, domnívající se, že rozpor s dobrými mravy a klamavost jednání vyžaduje náležitosti nejen objektivní, nýbrž i subjektivní, tudíž vědomí nesprávnosti a úmysl oklamati. Stačí, že počiny jsou objektivně závadné a jen, pokud jde o náhradu škody, přichází i subjektivní stránka jednání v úvahu (srovnej Skála, Nekalá soutěž str. 42). Pokud jde o námitku týkající se rozsahu povoleného prozatímního opatření, nebylo zapotřebí prozatímní opatření výslovně omeziti na tuzemsko, neboť plyne z povahy věci, že prozatímní opatření jako úkon donucovací moci státní jest omezeno co do své působnosti na území Československé republiky.

Čís. 12736.

Proti rozhodnutí rekursního soudu o útratách správce podstaty jest v úpadkovém řízení přípustným dovolací rekurs, odmítl-li rekursní soud návrh na rozhodnutí o útratách a odkázal navrhovatele na pořad práva.

Žádá-li správce konkursní podstaty přísudek útrat nikoliv proti konkursní podstatě, nýbrž proti navrhovateli konkursu a popírá-li tento svou povinnost ke splnění jeho nároku, lze o tomto sporném nároku rozhodnouti jen pořadem práva rozsudkem k žalobě podle předpisů hmotného práva.

Předpisu § 10 c. ř. s. o útratách opatrovníka k činu nelze tu použiti.

(Rozh. ze dne 28. června 1933, R I 606/33.)